

filii, ut Hamburgum concedere, ibique iisdem praeceptis eademque, qua Stadae fructus erat, carissimi Praeceptoris *Richeii* institutione formari amplius ingenium Eius posset. Maxima igitur laetitia ad *Richeium* aduolauit LIPSTORPIVS, eidemque indiuulsus adhaesit, eiusque monitis excitatus, famaue Summi Polyhistoris *Ioannis Alberti Fabricii* commotus, A. MDCCXII Gymnasio nostro nomen dedit, inter ciues eius a *Ioanne Mullero*, tum Rectore, receptus. Neque prius inde discessit, animumque ad altiora illa, ut vulgo vocantur, studia applicuit, quam ille humanioribus litteris rite excultus, subactus, et ad altiora studia cum fructu tractanda esset paratus. Longe enim remotus erat acris iudicii adolescens a peruersa illa, quae, non sine maximo damno, multorum nostri saeculi iuuenum animos cepit opinione, quasi ad accuratam superiorum disciplinarum cognitionem superficialia sufficeret humaniorum litterarum notitia: qua noxia opinione abrepti illi elegantissima ista studia, quae non delectant solum, sed et solatium ac perfugium praebent, vel prorsus negligunt, vel primis tantum labris degustant, interiores eorum recessus haud rimaturi. NOSTER igitur a peruerso illo studia tractandi modo, qua iam tum erat animi perspicacia, iure abhorrens, amoreque illo, qui a *Richeio* veteres illos omnis sapientiae verae, si a rebus ad religionem spectantibus discesseris, fontes non steriliter e latino graecoque sermone in germanicum vertendo, sed ita explicante, ut et sententiarum veritatem ac pulchritudinem, et rerum grauitatem usumque, et verborum proprietates ac ornatum, et totius denique orationis formam et habitum iuuenibus ediffereret ostenderetque, illo igitur, a *Richeio* in se incenso, amore in veteres Scriptores excitatus hasce et amoenissimas et vtilissimas litteras amplius tractare, easdemque penitus inspicere contendebat. Ex quo laudabili studio hunc Ille tulit fructum, ut, quum deinde ad gerenda negotia accederet, et reipublicae adiuuaretur, non

non solum accurate, iuste, sapienter de rebus iudicare, sed quoque animi sui sensa pure, aperte, eleganter exprimere posset.

Biennium nostro in Gymnasio optimis litteris operam dederat, eosque in iis fecerat progressus LIPSTORPIVS, vt dignus iudicaretur, qui non sine fructu Academiam peteret, iurisque scientiae, cui se dicauerat, curatius discendae vacaret. Quare A. MDCCXIV; Lipsiam contendit, non tam amoeno huius urbis situ, morumque, quibus eius incolae ornati sunt, elegantia, quam virorum, hanc academiam sua doctrina eo tempore illustrantium, imprimis Celeberr. *Mascouii*, summum hodie inter iuris publici doctores locum tenentis, fama commotus. Sed nouerat Noster ad plenam doctrinae cognitionem acquirendam haud sufficere, si vnus aut alterius viri institutioni te tradas, sed plures esse adeundos, inuisendos, audiendos. Erat autem eo ipso tempore Halensis Academia, haud diu ante condita, plena eorum Iuris Doctorum, quorum altissima eruditio atque doctrina per totum orbem litteratum celebrabatur, *Thomasiarum, Ludewigiorum, Boehmerorum, Gundlingiorum*. Tantorum virorum celebritate LIPSTORPIVS, cuius excelsus animus nobili flagrabat desiderio, interiora atque recondita iuris scientiae cognoscendi, incendebatur, eos ipsos non videndi solum, sed quoque vtendi praestanti eorum doctrina atque institutione. Quare relicta Lipsia A. MDCCXV Halam concessit, ibique per duos continuos annos ab ore laudatorum virorum pependit, tantaque auiditate ac prudentia eorum didicit praecepta, vt difficillima quoque iuris scientiae argumenta, quae aliis molestiam aut taedium creare solent, Ipsi iucunda captuque facilia viderentur, Ipseque sine multo labore eadem perciperet.

Varia, solida, accurata iam erat eruditione repletus LIPSTORPIVS. Quum igitur, quae magnorum solet esse ingeniorum indoles, non sibi soli, sed aliis didicisse vellet

vellet videri, recteque iudicaret, doctrinam atque eruditionem non ad ostentationem, sed ad vitam esse adhibendam, domum reuerti, aliisque praestanti illa, quam sollicita sibi diligentia comparauerat, iuris scientia prodesse constituebat. Quod quum meliori haud fieri posse animaduerneret ratione, quam auxilium in foro litigantibus praestando, hoc ipsum causarum patroni munus magna et religione et alacritate obit; itaque est eo functus, ut non solum nomen gloriamque religiosissimi dexterimique causarum patroni assequeretur, sed maiore munere sustinendo dignus iudicaretur. Quod quidem Ipse sub finem anni MDCCXXV oblatum, modeste recusauit.

Haud fugiebat Nostrum, quanta cum peregrinationibus caute sapienterque institutis sint coniuncta commoda; quum animi vires iisdem acuantur, doctrina augeatur, prudentia comparetur, mores expoliantur. Habet enim certe consuetudo cum pluribus inita illud sibi proprium, ut ipsum ingenium alatur, mores aliorum inspiciantur, ipsique detegantur animi recessus, hominesque quid iustum, aequum, honestum, utile sit, aliorum mores contemplando, quasi in speculo contueantur. Sub initium igitur A. MDCCXXVI in Hollandiam profectus, primo Lugduni Batauorum, conscripta atque defensa d. XXXI. Ian. eiusdem anni Dissertatione: *De furto tertio simplici, prima alteraque vice non punito, ne Carolino quidem iure capitali*, honores atque dignitatem I. V. L. cepessit. Qua quidem in Dissertatione orbi erudito praeclarum iuris scientiae, facultatisque, qua pollebat, res perite diiudicandi, quas Ipse dotes iam patriae, auxilio periclitantibus in foro praestito, probauerat, documentum dedit. Deinde reliquas Belgii foederati ciuitates, lustratu dignas, inuisit, earundemque ut et totius Belgii foederati naturam, vires, leges atque constitutiones, incolarumque studia, ingenia, eruditionem, mores notauit. Denique amplas illas diuitesque Belgii Aufriaci atque Gallici vrbes peragrauit, ea, quae in iis, ad noscendam earum

natu-

naturam; situm; resque manuum opera paratas, easdem-
 que conficiendi modum pertinent; quarum quidem rerum
 notitia ei, qui reipublicae se dicauit, maximo vsui esse
 solet, attente contemplatus. Belgio perlustrato in Gal-
 liam; feracem illam acutorum ingeniorum terram, pro-
 fectus; Parisiis, eleganti illa politaque in vrbe, per integrum
 fere annum commoratus est. Hic ante omnia ipsam aulam,
 eiusque mores; rituumque et sollemnium, quae in illa
 obseruari solent, consignationem explorare laborauit; tum
 de eruditione, quae in Gallia inprimis colitur, rimanda fuit
 sollicitus; denique linguae Gallorum plenius addiscendae
 quam maxime studuit. Hisce enim rebus ea absolui, ad
 quae is, qui reipublicae aliquando inseruire cupit, inprimis
 attendere debeat; LIPSTORPIVS, quia erat animi acie,
 probe perspiciebat. Ipseque sua prudentia adeo feliciter
 istum assequutus est finem, vt et morum, rituumque, in
 Gallica aula obtinentium, et constitutionum, quibus regni
 istius salus continetur, inprimis esset gnarus, et linguae
 Gallorum adeo peritus, vt eadem pure, eleganter, ornatè,
 facile vti posset: quo factum est, vt, qui libellos, ab Eo
 gallico sermone compositos, legeret, a viro natione gallo
 eosdem profectos putaret. Cognita Gallia in Heluetiam,
 illam et aeris, montium beneficio temperati, salubritate,
 et ingeniorum subtilium acumine celebrem regionem dis-
 ccessit, inprimisque Geneuae, ciuitate, tum vitae incolarum
 elegantia, quae quidem multos ad se inuisendum peregrin-
 os allicit, tum sapienti regiminis reiue publicae consti-
 tutione nobili, substitit. Quod igitur viri prudentiae civilis
 studiosi munus est, id nec huius in ciuitatis lustratione
 intermisit LIPSTORPIVS. Nam regiminis formam et ra-
 tionem, mediaque, quibus reipublicae huius salus firmata
 seruatur, summa contentione perspecta sibi reddidit; simul-
 que doctos illos homines, quibus ciuitas illa abundat, inui-
 sit, quorum Is sibi amicitiam, quam doctrinae, qua in-
 structus erat, subtilitate, tum vitae, qua inprimis eminebat,
 elegan-

elegantia, facile comparavit. Nec minore curâ et circum-
spectione ceteras Helvetiae ciuitates, et rerum gestarum
memoria, et virorum doctrinae praestantia insignium fama
celebres peragrauit.

Ex Heluetia demum in Germaniam, dulcissimam sibi
patriam, transit. Constat inter omnes, ipsam Germaniam,
in multos peculiare principatus, quorum quisque suo regi-
tur domino, diuisam, regiminis forma legibusque, quibus
salus eius continetur, a reliquis Europae terris atque regnis
quam maxime differre. Unde illud sequitur, vt is, qui
negotia reipublicae in Germania sitae aliquando sustinere
cum laude cupit, de cognoscendis diligenter inspiciendis-
que quum illa, qua Imperium Romano-Germanicum fun-
datum est, regiminis forma, tum legibus, quibus nititur
felicitas eius, sit sollicitus. Quod igitur quum probe intel-
ligeret LIPSTORPIVS, hisce imprimis rebus, Germaniam
lusitans, prudentis artificis instar, qui sollicite ad omnia,
quae artem suam ornare possunt, attendit, fuit intentus.
Quare non solum Wezlariae haerens, rationem regulamque,
ad quam in illustri hac S. R. I. curia lites disceptantur,
explorauit, sicque prudentiam et priuatam et publicam sibi
comparare studuit; sed quoque, quum ipsas Principum,
dignitate et auctoritate eminentium, aulas adiret, ita eas
inspexit, vt et leges, quibus principatum salus defenditur,
et media, quibus ciuium commoda promoventur, et regu-
las, secundum quas negotia publica sapienter sunt confi-
cienda, perciperet. Ex qua prudenti Eius sollicitudine
quantum ceperit nostra respublica fructum, tum certe
intellectum est, quum negotia eius tractanda Ipsi essent
demandata.

Conquisitis igitur, caute instituta peregrinatione, iis,
quae virum ciuilem et reipublicae studiosum et decent et or-
nant, praesidiis, prudentia singulari instructus domum rediit
Noster. Ampliorem Is iam circumspiciebat, in quem virtutes
suae exspatiari, seseque ostendere possent, campum. Recor-
datus

datus igitur, nostram imprimis rempublicam eum esse locum,
 ubi virtus explicari possit, explicataque suis haud destituitur
 praemiis, simulque reminiscens, quam benigne Hamburgi
 exceptus sit Avus Suus, huc concessit, clientesque suo
 adiuvit patrocinio. Sicuti autem iam antea, in patria peri-
 clitantibus patrocinium praestans, insigni illa, qua gaude-
 bat, iuris peritia, mascula et ab omni furo remota facundia,
 et adhibita in perorandis causis fide, industria, cautione,
 celebre nactus erat nomen, ita laudatae illae virtutes apud
 nos quoque omnium Ipsi amorem, fiduciam, cultumque
 conciliarunt. Quod ut eo certius intelligi possit, vel vni-
 cum adducam exemplum, ex quo haud difficile est iudicatu,
 quanta fuerit et apud exteros, et apud Hamburgenses,
 dexteritatis fideique, qua in agendis causis utebatur LIP-
 STORPIVS, fama. Disceptabatur causa Viri apud Nos
 Summi in tribunali Stadenfi. Quam quum parum caute
 gnauiterque ageret is, cui illa demandata erat, patronus,
 clienti de peritiori sollicito LIPSTORPIVS commenda-
 batur. Is igitur causam sibi demandatam tanta sollicitu-
 dine, fide, facundia peroravit, ut, quae ab altero illo
 patrono neglecta erant, non solum prudenter repararet,
 sed ipsam quoque causam ad votum clientis quam ceerrime
 felicissimeque conficeret. Tanta igitur in celebritate quum
 Ille, ob excellentem iuris scientiam, insignem in dicendis
 causis dexteritatem, admirabilem in conficiendis negotiis
 alacritatem apud nos versaretur, nec sine praemiis has Eius
 virtutes esse voluit Hamburgum, in promouendis viris, sin-
 gularibus ingenii dotibus doctrinaque praestanti ornatis,
 cum omnibus ciuitatibus de principatu profecto contem-
 dens. Quae potius largissima Ipsi largitum est, statim
 enarranda, quum priuatam Eius vitam, ad quam matrimo-
 nium pertinet, absoluero. *ALPHA IV KINCOU*
 Est illud ipsa experientia comprobatum, magnam
 vitae beatae partem in matrimonio felici esse positam, in
 eoque ineundo spectandam quoque sese exhibere Sapientis
 pruden-

prudentiam. Hanc igitur in Nostro quoque, de ineundo
 matrimonio sollicito, conspeximus. Inelita est apud nos
 Gens MEVRERIA, imaginibus WOLFGANGI et HENRICI, Con-
 sulum, IOANNIS CHRISTOPHORI, Syndici, IACOBI MEVRE-
 RI, Senatoris, nobilis. Ex hac igitur splendida Gente
 in matrimonium accepit Noster lectissimam, omnibus-
 que, quae sexum suum ornant, virtutibus instructissimam
 virginem, ANNAM MARGARETHAM, Viri Summe
 Reuerendi atque Consultissimi HENRICI MEVRERI,
 I. V. D. et Canonici in aede cathedrali Hamburgensi tum
 Senioris, et ANNAE MARIAE, e gente SCHAFFS-
 HAVSIA, filiam. Ipsum matrimonium die XXX. April.
 MDCCXXXVII. celebratum, prole quidem fecundum
 non fuit, ceterum omnibus iis, quae matrimonium felix
 reddunt, commodis atque emolumentis beatum. Mutuo
 illud eminebat coniugum amore, mutua caritate, mira ani-
 morum concordia. Ex quo igitur facile conici potest,
 quam grauis, acerba, luctuosaque acciderit vxori piae ac
 sanctae mariti carissimi mors. Cui igitur feminae ornatissi-
 mae, vt praesentissima diuini solatii leuamina apprecemur,
 pietas tum in Consulem optime de nobis meritum, tum
 in vxorem, mariti amantissimam, iubet. supponit
 Habetis, Ciues! priuatam LIPSTORPII vitam, ita
 certe comparatam, vt, quae de Eo, publicis iisdemque
 grauissimis negotiis conspicuo, statuenda sint, absque mo-
 lestia conici quidem possit. Quo autem melius summae,
 quibus ornatus erat B. Consul, virtutes, excellentissimae,
 quas in Eo mirati sumus, dotes, immortaliaque, quibus
 nos beauit, merita, conspici atque coliqueant, illa dilu-
 cidius apertiusque exponam ac delineabo. scilicet
 Rebus humanis ereptus, erat die XIX. Aug.
 A. MDCCXXIX. Vir Amplissimus Consultissimusque,
 OCTAVIUS HENRICVS A. SOM, I. V. L. et Reipubl.
 nostrae Syndicus, cuius nimis maturum obitum eo acer-
 bius luxit ciuitas, quo maiora sibi de Eo polliceri poterat
 commo-

commoda. Huic igitur Prudentissimo Viro successorem anquirens Magnificus Senatus, grauiſſimum ampliffimumque Syndici noſtræ reipublicæ munus LIPSTORPIO d. XV. Febr. A. MDCCXXX. non ſine ſummo ciuium plauſu demandauit. — Quod profecto Perilluſtris Senatus de Eo iudicium, quum non niſi virtutibus Eius inniteretur, honorificentiffimum Ipsi accidit. Neque Is, vt erat excelſo et ad ſumma omnia præſtanda animo, ſpem de Se conceptam explere, vel minima in parte, intermiſit, ſed ita conſiliis, prudentia, fide, vigilantia rempublicam noſtram adiuuit, vt meritorum Eius famam remotiſſima quoque celebratura ſint tempora. Quæ quidem Eius merita quanta ſint et quam inſignia, eo clariſſe patebit, ſi quum ipſas Syndici noſtra in republica partes, tum, quam præſtanti eae ratione ſint a Noſtro expletæ, ſigillatim enarrauero. Quodſi graue, moleſtum, arduum eſt, publica tractare reipublicæ negotia, iura eius defendere, aſſas Principum ſummorum adire, iisdemque reipublicæ ſalutem commendare, eorumque gratiam amicitiamque conciliare reipublicæ, pericula, quæ imminere videntur, prudentia ac conſiliis depellere, conſtitutiones publicas componere, quid ſaluti ſit reipublicæ, diligenter examinare, animos hominum, diuſos, amica ratione ad mutuam redigere concordiam, res capitales expendere, eaſdemque in iudicium inducere; tum profecto grauiſſimum, moleſtiſſimum maximeque arduum eſt, quod Syndicus apud nos ſuſtinet munus, a nullo harum rerum vacuum. Sed ſuſtinuit illud LIPSTORPIVS, atque per continuos nouendecim annos adeo religioſe adminiſtrauit, vt et Principum, ad quos miſſus fuit, gratiam, et ciuium ſuorum amorem ingenii magnitudine, cauendi prudentia, morum integritate, oris facundia ſibi conciliauerit. Quod ipſum nulla certius re, quam variis illis, quas reipublicæ cauſa et nomine ad Summorum Principum aſſas obiit, legationibus comprobatum eſt. Haud longe enim poſt, quam Syndici erat digni-

dignitate ornatus, Berolinum ad Potentissimum Borufforum Regem, FRIDERICVM WILHELMVM, gloriosissimae memoriae, legatus missus est. Hic excelsas illas, quibus eminebat, virtutes adeo aperte ostendit, tantaque iis usus est prudentia, vt, quam de Eo fouebat Senatus, sententiam non expleret solum, sed superare videretur. Apud Regem enim imprimis gratosus erat, totiusque Aulae fauorem ingenii dulcedine, iudicijque verecundia, Sibi comparauerat. Quam Aulae gratiam Ipse in reipublicae, cuius Is curabat commoda, salutem sapienter conuertit. Qua illustri ratione quum generosum illum, quo incendebatur, reipublicae, quam Is patriam iure poterat dicere, sibi que patriam esse ipsa re declarabat, summa cura inferuendi, eiusque amplificandi dignitatem, ardorem ostenderet, tantaque felicitate credita sibi negotia confecisset, non solum repetitis vicibus Aulam FRIDERICI WILHELMII, Borufforum Regis, adire, sed in aliis quoque Principum Aulis Reipubl. negotia administrare iussus est. Etenim et ad Serenissimum Guelphorum Principem, CAROLVM, populi sui amorem et delicias, et Hanoueram ad Viros Illustrissimos, Regia et Electorali auctoritate terras Electori subiectas regentes est legatus: vbi et eandem probauit fidem, cautionem eandem, eademque usus est fortuna. Quum A. MDCCXXXVI Potentissimus Danorum Rex, CHRISTIANVS VI, glor. memoriae, in vicinia nostra commoraretur, LIPSTORPIVS iussus est, Regi pia Reipublicae nostrae pro salute Regis vota exponere. FRIDERICO II, Borufforum Rege et Electore Brandenburgico, A. MDCCXL imperium capeffente, LIPSTORPIVS iterum Berolinum, vt auspiciatissimum Maximo Principi imperium Reipublicae Hamb. nomine apprecaretur, missus est; vbi hac fruitus est fortuna, vt Rex Sapientissimus eandem, qua apud Patrem Eius beat. memor. valuerat, gratiam experiri Eum iuberet.

Eodem A. MDCCXL, Germaniae totique Europae fatali et horrendo, diuinum Numen ad caelestes sedes euocauerat Summum I. R. G. Principem, CAROLVM VI, glor. memoriae, Imperatorem Pium, Fortem, Sapientem!

Qua

Qua morte vacua fede Imperatoria, quum Imperatoris vices in terris Saxonis eiusque finibus sustineret Serenissimus Elector Saxoniae, FRIDERICVS AVGVSTVS, Rex Poloniarum Potentissimus, Dresdam ad Aulam laudati Principis ire, ibique Reipubl. negotia procurare iussus est LIPSTORPIVS, in gerendis rebus exercitatissimus. Is igitur, sicuti in ceteris Serenissimorum Principum Aulis, in quibus Reipubl. negotia curauerat, excelsis illis, quibus enitebat, dotibus virtutibusque Principum totiusque Aulæ gratiam et fauorem sibi conciliauerat; ita hisce praeclarissimis decoribus Dresdae non minus Aulæ placuit, et quum primum Regis Amicum, Illustrissimum Comitem DE BRÜHL, sapientia Vlyssæ, amoreque in litterarum studia Musagetën, tum Ipsum Regem, sapientia, clementia, amoreque in subditos Maximum, adeo cepit, vt et Illustrissimo DE BRÜHL carissimus, et apud Regem valde gratiosus esset. Cuius gratiae regiae et praesens et absens maxima certissimaque expertus est documenta. Etenim praesentem Rex Clementissimus gratiosissime ad SE admittit, Eique potestatem mandata Reipubl. nostrae Sibi exponendi, atque in ipsas regias manus tradendi litteras, fidem legationi facientes, (id enim prudentia Sua obtinuerat Noster) clementissime concessit, donisque vere regiis ornatum a SE dimisit. Absenti autem in eo dedit summum gratiae Suae documentum, quod, quum, mortuo MDCCXLV Carolo VII. glor. mem. Imperatore, denuo vice Imperatoris terras Saxonicas, eisque finitimas regeret, et praeclara Eius eruditione, sunt haec ipsa Regis Sapientissimi Beneficentissimique verba, * et egregiis animi dotibus,

Accipe ea, Lector! prout in iplo Diplomate lese habent. Wenn Wir dem gnädiglich durch angesehen, wahrgenommen und betrachtet die statfliche Herkunft, gute adeliche Sitten, Tugenden, Verstand und Erfahrung, Unsers und des Reichs lieben Getreuen, Clementis Samuel Lipstorpis, I. V. L. und wie nicht allein dessen Vorfahren bereits den Adelstand, den auch seine einige seiner Seiten Verwandten, annoch fortführen, erlanget, dessen nähere Voreltern auch ob sie schon selbigen fahren lassen, gleichwohl in öffentlichen Ehrenstellen gelebet, und sein Vater aber successiue mit dreuen Personen von Adel sich verheyrathet, und von der mittelsten aus dem alt adelichen Geschlechte derer Ratten ihn, Clem. Sam. Lipstorpem, erzeuget habe, sondern auch er selbst mit seiner erworbenen Gelehrsamkeit und Geschicklichkeit sich dergestalt hervorgethan, daß er zu der ansehnlichen Function eines Syndici der Reichsstadt Hamburg gelanget, wobey er zu wichtigen Verricht- und Besendungen gebraucht worden, auch, da ihm gedachte Reichsstadt, zu Zeiten des vorigen Inrerregni an Uns in ihren Angelegenheiten abgeschicket, hierbey seine besitzende gute Eigenschaften, zu Unserer gnädigsten Zufriedenheit

bus; quibus Sibi viam ad amplissimum Syndici in ciuitate Imperiali Hamburgensi munus munit, et voluptate, quam ex insigni illa cepit ratione, qua praeclaras animi dotes ad promouendam I. R. G. salutem adhibuit, commotus, transmissio gratiosissime diplomate nobilitatis, in Nobilium Equitumue S. R. I. vetustiorum numerum ita Eum retulit, vt haec ipsa nobilitatis dignitas ad omnes posteros Eius virilis femineique sexus in aeterna vsque tempora sit translata, omniaque Nobilium iura priuilegiaque Ipsi Eiusque posteris sint concessa: renouata simul LIPSTORPIAE fratri, HENRICO A MEVRER, Serenissimi Guelphor. Ducis a Consiliis Legationum, Imperii Nobilitate, Proauo Eius HIERONYMO MEVRERO ab Imperatore FERDINANDO II. glor. memor. MDCXXXI gratiosissime concessa. Quod autem quaeso maius, quod excellentius, quod honorificentius LIPSTORPII meritis ac virtutibus, Tanti Regis de illis iudicio, peti potest testimonium? Quodsi enim ea demum vera laus est, a Sapiente laudari; Nostro profecto maximae non laudi solum, sed gloriae potius cesit, a Sapientissimo Rege adeo splendido virtutum ornari testimonio, documentoque adeo illustri Regiae gratiae beari. Quod profecto vel vnicum sufficeret ad excellentissima illa, communeque fastigium superantia, quibus LIPSTORPIVS eminebat, decora ostendenda, comprobandumque, quis et qualis fuerit. B. Consul, et quaenam manibus Eius debeatur veneratio. Adeo praeclare sese gesit LIPSTORPIVS Syndicus iis in legationibus, quas in commodum Reipublicae

friedenheit erwiesen. Als haben Wir, mit wohlbedachtem Muth, gutem Rath und richtigem Wissen, ermelbten Clemens Samuel Lipstorp den besondere Gnade angebeden lassen, und ihn sowohl als dessen Ehegenossin, Anne Margarethe, geborne Meurerin, (deren Eltervater Hieronymus Meurer bereits A. 1631 von wehland Ihre Majest. dem Kaiser FERDINANDO II. mit dem Reichs Adelstande begnadiget worden, welchen wir auch ihrem Bruder Heinrich von Meurer renoviret) samt ihrem beyderseits ehelichen Leibeserben, Mann- und Weibspersonen, absteigender Linie, für und für, in ewige Zeit, in des heiligen Römischen Reichs alten Adel und Ritterstand, auch Ehre und Würde des heiligen Römischen Reichs, Unserer, auch Unserer Churfürstenthums und Lande, alter rechtgeböhrner Lehens-Turnier-Genosß und Rittermäßigen Edelleute gesetzt, darzu gewürdiget und erkläret, und sie derselben Schaar, Gesell- und Gemeinschaft zugefüget, zugefellet und vergleichet, in eben der Weise und nicht minder, als ob sie von ihren vier Ahnen, väter- und mütterlichen Geschlechts zu beyden Seiten, alte, rechtgeböhrne Lehens-Turnier-Genosß und Rittermäßige Edelleute wären, auch zu desto mehrerer Gedächtniß solcher Unserer Begnadigung, denselben, ihren ehelichen Leibes Erben und derselben Erbens Erben, hinführo in ewige Zeit bey ihrem Nahmen das Ehrenwort Von zu führen erlaubet, sowohl das auf ihn geerbte Wapen und Kleinod in Gnaden confirmiret, zugleich aber vermehret.

blicae et alacriter obiit, et magna cum felicitate administravit. Tanta valuit apud Summos Principes gratia, adeo acceptus prudentissimis, qui negotia publica tractant, viris fuit, idque sua humanitate, constantia, comitate assequutus est, ut vix ullus exterorum, genere et dignitate excellentium, Hamburgum accederet, qui Eum non inuiferet, Eiusque frui vellet consuetudine ac familiaritate.

LIPSTORPIO adeo insigniter nostra de Republ. pro merito nihil ad explicandas in vltiorem ciuium salutem virtutes suas, ac ad digne merita Eius remuneranda deesse nobis videbatur quam summus ciuitatis locus. Sed hunc quoque annuente diuina prouidentia, quae quidem bene meritos viros non sine gratiosissimae suae voluntatis significatione esse iubet, maximo cum ciuitatis plausu obtinuit. Quum enim d. XXIII Maii MDCCXLIX Consul annis meritisque venerabilis, NICOLAUS STAMPEEL, I. V. D. fato esset functus, fors quam felicissime LIPSTORPIO exiit, Eundemque d. III. Iul. e. a. Magno Consuli Successorem dedit. Quatenam tum omnium in ore vultaque conspecta sit hilaritas, quanta exaudita sint gratulantium acclamationes, ipsi, ciues! non sine tristi recordamini laetitia. Exasperat enim acuitque haec ipsa recordatio tristitiam, qua iure obitu Tanti Consulis afflicti fuimus, idque eo grauius acerbiusque, quo certius prouida Eius pro nostra salute cura, saluberrimis consiliis, paternoque amore nos quam diutissime fruituros esse sperabamus. Cuius enim, Syndici dignitate conspicui, vitam inspexeramus, Eiusdemque in expediendis negotiis alacritatem, in capiendis consiliis prudentiam, in diiudicandis rebus grauioris momenti perspicaciam, in commendanda Summis Principibus Reipublicae salute fidem ac constantiam, in componendis priuatorum dissidiis facilitatem eramus experti, ex Eius, in summo constituti magistratu, in patriam amore, in ciues comitate, in iure dicendo peritia, in expendendis rebus accuratone, in litterarum studia propensione, in perspiciendo quid salutare ciuitati sit solertia, in defendendo vero pertinacia, in conficiendis negotiis integritate maximam profecto nobis nostraeque Reipublicae haud vani augurabamur felicitatem. Ast vero, quam delusas

eheu! nostras spes; quam tristia nostra auguria, quam per-
 cussa gaudia nostra comperimus. Eum, quem patris instar
 filiali amore prosequeremur, cuius salutem nostram
 ducebamus; quem, si fieri posset, omnes immortalem
 optabamus; adeo cito; adeo inopinato nobis nostraeque
 Reipublicae ereptam subductumque tristes, moestique
 sentimus. Iubet pietas, ut fatalem Consulis morbum; et quam
 etiam in moriendo testatus est animi magnitudinem; expo-
 nam. Quum, quod iam monui, nec nemini ignotum est,
 molestissimum sit Syndici nostra in Republica munus; tum
 LIPSTORPIVS eas quoque molestias, et quae in valetu-
 dinem inde fluunt incommoda; non sine suae valetudinis
 detrimento sentit. Debilitauerat enim Vir beatus multis
 illis continentibusque, in Reipubl. commodum susceptis
 laboribus; corporis, ceterum satis robusti, vires adeo, ut
 iam ab aliquot inde annis valetudine minus prospera vtere-
 tur. Quae licet adhibitis medicaminibus leuari, subinde
 videretur; tamen, quum amore in patriam ductus nihilo-
 minus consuetos obire labores indefesse pergeret. Noster,
 sicque corpus et necessaria ad illud integrum seruandum
 requie, et motu eidem quam maxime salutari careret,
 factum est, ut is, qui adhuc occulte serpsit morbus,
 tandem, non secus ac hostis ferocissimus, qui, leuioribus
 quibusdam praелиis tentatis, fugatus, in castra se recepit,
 opportunam collectis recuperatisque viribus audacius
 erumpendi exspectans occasionem, sub medium fere
 A. MDCCLXIX. maxima vi violentissimoque impetu
 Consulis p. m. corpus inuaderet. Quem igitur ut compri-
 meret impetum, ipsamque tolleret morbum, eo ipso anno
 iter ad thermas Aquisgranenses instituit. Quoniam autem
 nimium iam fractae erant corporis vires, nec morbi vi susti-
 nendae pares; eum, quem ex illarum usu sibi pollicebatur,
 fructum haud percipit. Debile, infirmum, fractum erat
 Consulis corpus; quanquam nec lecto tum affigeretur, sed
 in publicum haud raro prodire ipse posset, nosque aspectu
 suo, oreque gratiae et serenitatis pleno, exhilarare. Interim
 nec Ipse, nec frater Eius Experientissimus, quicquam, quod
 ad

ad infringendam morbi vim vehementiorem facere videbatur, intermiscere. Vnde nos spe oblectabamur, dulci illa quidem, sed ab omni metus sensu non prorsus libera, fore, ut dilectissimum Consulem nobis ac Reipublicae redditum contueri, salutare, et ad curiam properantem videre nobis tandem aliquando liceret. Sed hanc quoque spem vanam fuisse, tristes experti sumus. Audax enim morbi vis, omnia eludens medicamina, tandem tanta ferocia Consul's corpus aggrediebatur, ut, prostratis viribus, lecto eundem affigeret, vehementissimis excruciatum doloribus indignissimisque tormentis, ex renum inflammatione exortis. Hisce autem acerbissimis cruciatibus maceratus nihil de animi magnitudine ac constantia remisit, sed usque ad extremum spiritum eandem pertinaciter seruauit, fiduciaeque in Deo plenus aequissimo Sese animo diuinae submitit voluntati, quaecumque Deus de Se decreuerit fortis ac christiano homine digno animo experturus. Qua Ipse animi constantia, aequitate, fiducia exspirauit d. VIII Decembr. A. MDCCL. annos natus quinquaginta quatuor et septem menses demtis quinque diebus.

Breue quidem fuit, quod viuendo expleuit B. Consul vitae spatium. Minus diu quidem naturae, nec satis diu Reipublicae vixit. Ast quum non illa sit ducenda vita, quae corpore et spiritu continetur, sed quae praeclarissimis factis meritorumque gloria iudicatur, meritis ornatissimum obiisse Consulem, Ipfiusque nomen famamque Hamburgi tam diu celebratum iri, quam diu viris de Republica immortaliter meritis non deerit ibi honor atque cultus, certissime affirmari potest. Haec enim decora iure meritoque B. Consuli deberi, ex iis, quae iam de vita Eius exposui, apertissime patet. Erat enim LIPSTORPIVS Syndicus cautus, prudens, impavidus; Consul seuerus, comis, popularis; Maritus sanctus, pius, dulcis; Amicus prouidus, sincerus, fidus; Sapiens absque fastu; Eruditus ab umbra remotus; Christianus religionis absque superstitione tenacissimus.

Has igitur LIPSTORPII virtutes, excelsas illas atque mites, intuentibus nobis tristis quidem maximorum, quae cum

